

[Tyroll]

ling senere i samlingen, kan se, at der er noget reelt i den holdning, som er blevet vist her fra arbejdsministerens side og fra socialdemokratiets ordførers side, så man fra disses side vil arbejde for en tilslutning fra socialdemokratiet. Sådan som jeg har hørt det her, så skulle der være mulighed for at etablere et flertal af socialdemokratiet, SF, VS og de radikale, og det ser vi gerne.

Sidst sagde arbejdsministeren, at problemerne måtte løses ved, at der var en pligt for kommunerne til at sørge for at dække folks økonomiske tab i forbindelse med udbetaling af forbigående hjælp. Det blev direkte sagt, at det var det, der i høj grad lå til grund for ministerens vurdering på det tidspunkt. Men da vi så gik til socialministeren og spurgte, om det var rigtigt, at der var denne forpligtelse til at dække de tab, der var tale om, så fik vi det svar i socialudvalget: også dette spørgsmål må besvares benægtende; i øvrigt vil en arbejdsløs, som må afvise at tage anvist arbejde på grund af børnepasningsproblemer, i stedet kunne få hjælp efter bistandslovens § 37. Det, man afviste, var, at der kunne blive fuld dækning for det økonomiske tab, som vedkommende blev påført. Men arbejdsministeren hævdede altså ved sidste behandling af dette forslag, at der vil blive tale om dækning af det økonomiske tab, som de enkelte blev påført. Der er altså i allerhøjeste grad grund til, at socialdemokratiet bakker op bag ved en præcisering af § 69.

Endelig vil jeg sige, at vi finder det noget forkert, som SF gør her, at tage nogle enkelte af de problemer, der er i forbindelse med rådighedsbegrebet i arbejdsløshedslovgivningen, ud til særskilt behandling. Vi mener, at det er et væsentligt problem, der behandles her, men vi mener også, at hele rådighedsbegrebet, som det er indført, og med de muligheder for administrativ udlægning af, hvad det vil sige at stå til rådighed for arbejdsmarkedet, er et væsentligt problem, som må behandles samlet. Vi beklager, at vi i dag i arbejdsmarkedsudvalget har fået afvist et spørgsmål, der skulle give os mulighed for at følge med i, hvordan man udvikler dette begreb, for at vi kan se, hvad loven egentlig dækker over. Det kunne vi ikke få dækkende at vide ved behandlingen af det lovforslag, som indførte rådighedsbegrebet. Det synes vi absolut må angribes noget mere effektivt.

Desuden kan jeg da se, at der i Århus kommune er tale om, at man i 500 tilfælde har måttet betale over bistandsloven til folk, som har fået børnepasningsproblemer. Derfor har ligestillingsrådet påvist problemet. Så man skal ikke komme og sige, at det ikke er et omfattende problem.

Poul H. Møller (KrF):

Vi er jo alle vidende om, at der stadig i mange kommuner er mangel på institutionspladser trods bistandslovens påbud i § 69. Men det skyldes jo som så meget andet i dag økonomien.

Det er sådan, at det, for at man kan opnå dagpenge, kræves, at man er til fuld rådighed for arbejdsmarkedet, og her kan problemerne tørne sammen. Som loven er, levner den ikke adgang til at løse dette problem om børnepasning ved udbetaling af dagpenge til forældre, der ikke har kunnet skaffe plads til deres barn eller børn i vuggestue eller børnehave. Det, forslagsstillerne stiler efter, er formentlig en lovændring på dette område.

Vi har for nylig hørt om unge under uddannelse, der kun i begrænset grad var til rådighed for arbejdsmarkedet, men alligevel ønskede sig udbetalt dagpenge, der i påkommende tilfælde ville have været en slags studieløn. Det har jo nok ikke været tanken med hele denne dagpengeordning. Jeg tror derfor ikke, at der er mulighed for via dagpenge at hjælpe på det af SF rejste problem med hensyn til børnepasning. Mange forældre har kunnet løse lignende problemer ved, at børnene kom i dagpleje hos en plejemor, der kunne klare at passe 3, 4, 5 børn i dagtimerne. Andre har måttet ty til en farmor eller mormor og andre igen til naboer og genboer. Men alt dette har naturligvis ikke kunnet løse problemet fuldt ud med de manglende institutionspladser, og det er jo ikke arbejdsministeriets, men kommunernes ansvar.

Jeg vil ikke og kan naturligvis ikke ved denne lejlighed undlade at henlede opmærksomheden på kristeligt folkepartis forslag om at lade en af forældrene blive hjemme og passe børnene mod at få en del af det tilskud, som staten indirekte og kommunerne direkte yder pr. institutionsplads. Dette tror jeg kunne blive en god, ja, den allerbedste løsning på børnepasningsproblemet, for det er nu engang forældrenes opgave og ansvar